

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.



AF FORTUNA

TIDSKRIFT FÖR SKÖNLITTERATUR.

EXPEDITION:

Skolgatan No 19, Göteborg.

UTGIFVARE OCH FÖRLÄGGARE:

Alb. Olson,
Göteborg.

PRENUMERATIONSPRIS:

för år 4,50, postarv. inber.

Dubbelgångaren

eller

Kapten La Chenaye.

af Ernest Capendu.

(Öfversättning).

Forts. f. f. Nr.

Samma afton, eller Lördagen den 14 Mars 1605 kl. $\frac{3}{4}$ till 10 e. m., syntes utanför kyrkogården des Innocents, ridande på en hög, rikt utstyrd andalusisk mulåsna, en ryttare af jättelik kroppsbyggnad, med hufvudet och kroppen insvepta i en mörk dragt, draperad som arabernas haicks.

Framför ryttaren låg en mensklig varelse, hvars hufvud uppehölls af den förres högra arm.

Mulåsnan vek emellertid snart af till höger, lemnade kyrkogårdsmuren, gick in på gatan Deux-Écus och styrde kosan rakt mot hotel Soissons. Derefter vek hon in på gatan Vieilles-Etuves-Saint-Honoré och stannade utanför porten till det hus, der den lärde bodde.

Ryttaren lutade sig i sadeln, grep en tung jernhammare, som fanns på porten, och gaf tecken, att man skulle öppna. Detta gjordes ock af Margueriton. Ryttaren red in på gården och den gamla tjenarinnan slöt åter porten.

Främlingen steg af sin gångare, tog den framför honom liggande kroppen i sina armar och gick, utan att synas bry sig om hvarken mulåsnan eller Margueriton, rakt mot dörren till byggnaden in på gården, öppnade den och steg öfver tröskeln i detsamma första tioslaget ljud.

Han gick med fasta steg och alltjemt betungad af sin börda utan tvekan genom den i ett djupt mörker försänkta salen, stannade midt emot väggen, på samma ställe der mästern Eudes dragit

sina magiska cirklar, tryckte utan tvekan på fjedern, om hvilken Mercurius talat, ty dörren öppnades, hvarefter han steg uppför trappan.

Antingen att kroppen, som han bar, återfått lif eller af någon annan orsak, satte han densamma på trappan med ryggen stödd mot muren, höjde högra handen och sade med fast och bestämd röst:

— Stig upp!

Han eller hon, som emottagit denna befallande tillsägelse, lydde genast och gick utför trappan, men med så afmätta och regelmessiga rörelser, att man kunnat taga dem för en automats.

Främlingen följde, och de uppnådde båda galleriet, just då klockan slog det åttonde tioslaget.

Den förste stannade, främlingen likaså.

Den senare tog en hvisselpipa, som han bar kring halsen och framstötte ur den en skarp och ihållande ton.

Klockan slog fullt.

Derpå vände den främmande sig till sin underlige kamrat och visade med en åtbörd på galleriet till venster.

Denne försökte taga ett steg framåt, för att lyda den tysta befallning, som gifvits honom, men lifvet tycktes plötsligt öfvergifva honom och han vacklade.

Främlingen mottog i sina armar den orörliga kroppen, upplyfte den från marken och närmade sig dörren, som förde till venstra galleriet.

Hans ankomst var utan tvifvel väntad, ty dörren öppnades af sig själf, innan han ännu uppnått den, och tillslöts åter efter honom, så fort han gått öfver tröskeln.

Den fremmande befann sig snart i ett Humberts verkstad liknande, ehuru helt annorlunda möbleradt rum, som upplystes af tvenne från taket nedhängande lampor. En för den tiden alldeles ovanligt rik samling af böcker och manuskript bekläddes väggarna rundt omkring, af brutna endast af ett högt hvälfdt fönster och en rymlig kamin.

Midt i rummet stod ett bord, förfärdigadt af en enda massiv kristallskifva, och hvardera af dess

fyra fötter hvilade på ett hvitt marmorblock. Några då alltför underliga redskaper, men som i våra dagar hvarje skolpojke genast skulle igenkänna för oundgängliga tillbehör till en elektricitetsmaskin, stodo på glasskifvan, som ända till förbländning återgaf skenet från de midt öfver densamma hängande lamporna.

Vid bordet stod, sysslade med att sätta maskinen i rörelse, en man af ungdomlig gestalt, med mask för ansigtet, alldeles som Mercurius och Humbert, samt i växt, rörelser, gång och hållning, ända till förvexling lik dessa båda.

Den obekante hade, straxt vid sitt inträde, gått direkte till en hvilobädd, som intog den mellersta väggen af rummet. Han nedlade der den orörliga gestalten, som fortfor att se alldeles liflös ut. Sedan kastade han af sig den mörka kappan och stod der nu i en förunderligt brokig siden-drägt, hvars rådande färg dock var lysande grönt, rikt öfverlastad med det grannaste guldbroderi. Dräkten sammanhölls kring lifvet af en med juveler tätt besatt gördel, förunderligt kontrasterande mot de nakna bruna armarna, och de blottade, endast med sandaler försedda fötterna, som framstucko under de vida indianska benkläderna.

Det obetäckta hufvudet med det kortklippta håret visade ett mycket solbrändt anlete, hvars breda panna, svarta ögon och röda läppar tydde på ett asiatiskt ursprung.

Hela den långa, högväxta, ända till torrhet magra kroppen tycktes bestå endast af ben och muskler, under den bruna, elastiska huden, samt antydde en ovanlig styrka och vighet, medan de blixtrande eldögonen, då de fästade sig på någon, syntes helt och hållet öfverväldiga densamma och utöfva ett öfvernaturligt inflytande.

Med ett leende af öfverlägsen vishet betraktade han, under några ögonblick, den unge mannens operationer, hvarefter han yttrade.

— Din maskin är fullkomlig, Renaud.

— Jag vet det — blef svaret.

— Hvad har du gjort under dessa trenne åren, som vi ej hafva sett hvarandra?

— Jag har gjort en annan ännu vida starkare maskin — svarade Renaud — medelst hvilken jag kan döda större och mindre djur; och nu är jag säker på, att jag äfven kan döda människor dermed. Ja — än mer! . . . jag har fått lik att rycka till och röra sig. — Hvad har du der? — fortfor han, pekande på den insvepta, till utseendet liflösa kroppen. — En död människa, tror jag.

— Se hit! — svarade den främmande, lyftande slöjan af den slumrande, under det han med ett eget spefullt uttryck fästade sina ögon på Renaud, som med ett skri af fasa studsade tillbaka, då den skenbart döda kroppen af en ännu icke adertonårig flicka blef synlig.

— Ett rikt, mjukt, blondt hår svallade kring den liljehvita pannan. Dertill utgjorde den fint formade näsan och den undersköna munnen, med sina dubbla perbrader, ett helt, hvartill det endast felades lif, för att göra det förtrollande. — Men

de fina kinderna voro likbleka, lemmanne nedhängde slappt och de vidöppna himmelsblå ögonen visade dödens ohyggliga stelhet.

— Det är hon; . . . Död! — skrek Renaud till den främmande, med ett uttryck af obeskriflig vrede.

— Hon sjelf, Renaud, — svarade denne med ett fullkomligt lugn. — Du ser, att jag har genomskådat, hvad du inbillade dig så omsorgsfullt hafva förborgat.

Utan att säga ett ord vidare lade den unge mannen sin hand på flickans bröst, händer och fötter.

— Kroppen är ännu varm, — yttrade han med hes röst, — men intet pulsslag . . . ingen andedrägt! — O, d'Helmont! om du har dödat henne, så ve dig!

— Du älskar henne således verkligen? — frågade den sålunda tilltalade.

— Om jag älskar henne! — ropade ynglingen med gnistrande blickar. — Ja, visst älskar jag henne och, om du har dödat henne, så . . .

Ordet blef ej uttaladt, ty genom den hastigt öppnade dörren instörtade, med högrödt ansigte och stel blick, mästern Eudes i rummet.

Med synbar ansträngning att kufva sin vrede drog Renaud sig några steg tillbaka.

XXXI.

Experimenter.

Utan att taga ringaste notis om de närvarande gick den gamle lärde med vidöppna ögon fram till den liflösa flickan och lutade sig med synbar ångest öfver henne; först efteråt vände han sig till den främmande.

— Nå? — frågade han.

— Jag har gjort försöket, — svarade denne; — men det har endast till hälften lyckats. Endast kroppen lyder, medan sömnen varar, mitt inflytande; själen undandrar sig det.

— Vet du då icke hvarföre? — frågade mästern Eudes med ett öfverlägset leende. — Jo, emedan endast den materiella makten står dig till buds. Den elementar-ande, som du beherrsakar, är mindre mäktig än denna flickas.

D'Helmont blickade förvånad på gubben.

— Du tror således verkligen på magien? — frågade han. — Du vill operera med den?

— Ja, — svarade mästern Eudes med stadig röst.

— Hon lefver! Hon rör sig! — ropade plötsligt Renaud, som emellertid oafvändt hade betraktat den unga flickan.

— Den lethargiska slummern ger vika, — sade d'Helmont.

— Ja, emedan jag har befalt henne att vakna, — svarade mästern Eudes med ett segerrikt leende.

Den unga flickan hade verkligen gjort en sakta rörelse med kroppen, hade tillslutit ögonen och åter öppnat dem.

Renaud fattade henne om lifvet och sökte resa henne upp.

— Bort härifrån! ... Släpp henne! — ropade mästern Eudes, häftigt knuffande sonen undan. — Du afbryter den elektriska strömmen genom din beröring. — Stig upp, flicka, och gå! ... Jag vill det.

Den väckta försökte att lyda; men hon vacklade och höll på att falla omkull.

— Ditt inflytande bekämpar mitt, d'Helmont, — sade gubben. — Du har insöft kroppen. Väck den, nu först; sedan blir det fråga om själen.

D'Helmont höjde sina magra armar, lade händerna på flickans panna och mumlade några ord på ett för de öfriga okänt språk.

Genast reste Alda sig upp, öppnade de åter igenfallna ögonen och såg sig omkring med ett uttryck af förvåning.

— Hvad har tilldragit sig med mig? — frågade hon. — Hvart har man fört mig?

— Låt henne hvila ... hon är för mycket angripen, — sade d'Helmont, hållande gubben tillbaka. — En sådan här kris till skulle kunna bli hennes död.

— Hvad gör det? — utbrast den obarmhertige.

— Välan, då; gör som du vill, — svarade d'Helmont och drog sig tillbaka.

Då kände han sin arm häftigt omfattad af Renaud.

— Hvem är denna flicka? ... Är hon din dotter? ... Jag vill veta det ... nu genast!

Så talade Renaud häftigt och med korta afbrott, oakadt de vredgade, förbjudande blickar, som mästern Eudes slungade på honom, i det han redan hade fattat den unga flickans händer och lät sin genomträngande blick hvila på henne.

D'Helmont lade långsamt sina magra armar i kors öfver det beniga bröstet och hans blick mötte med stilla majestät den unge mannens eldsprutande ögon.

— Denna flicka tillhör mig, Renaud, — svarade han med synbart förakt. — Låt detta vara dig nog. Och framförallt glöm icke, att du talar med dina förmän.

— Mina förmän! — upprepade Renaud, dragande stolt sitt hufvud tillbaka.

— Stilla! ... jag befaller det, — afbröt honom för tredje gången den gamle lärdes befallande röst. — Om ni korsen mina planer, så skolen ni taga lifvet af denna qvinna, innan jag hunnit mitt mål.

Under de båda andras korta dialog hade mästern Eudes anställt sina magnetiseringsförsök och fortsatte dem med en så passionerad ifver, att den förvred hans anletsdrag på det aldri rysligaste sätt, så att den i hans våld öfverlemnade späda,

hjelplösa varelsen fullkomligt liknade en stackars dufva mellan gamens klor. Hennes kropp lydde synbarligen magnetisörens vilja och förblef slutligen, sedan mästern Eudes med en ryckning i händerna fått henne ur den liggande ställningen, liksom i stelkramp halft sittande, halft liggande, i en till utseendet omöjlig ställning.

— Nå? — sade den lärde andfådd, vändande sig till d'Helmont.

— Stelhet och lethargi har också jag redan åstadkommit, — svarade denne likgiltigt. — Men hvar är själen?

— Den skall lyda, liksom kroppen, svarade mästern Eudes, rätande ut sig.

Ater fattade han den unga flickans händer, dock nu mycket sakta och skonsamt. Han vidrörde knappast de späda fingrarna, som han nyss så våldsamt kramat.

Gifvande vika för hans milda väsende reste flickan sig nu från sin stela, konvulsiva ställning och sjönk ned på en stol, som mästern Eudes hade framsatt.

Ater började han sina besynnerliga manipulationer, genom hvilka den animala magnetismens prester ännu i dag påstå sig vinna sina förvånande resultat. Men han lät sina handlingar beledsagas af sakta frammumlade magiska formler, hvilket bevisade, att den så djupt lärde mannen dock ej förmått frigöra sig från sin tids vidskepelse.

Nu följde ett regelmessigt samtal mellan mästern Eudes och Alda, alldeles i likhet med, hvad man nu för tiden får höra mellan magnetisörerna och deras somnambuler. — Den unga flickan klagade öfver ångest, bad, att mästern Eudes ville lägga handen på hennes bröst, då hon genast kände sig lättare, och besvarade alla hans frågor med en snabbhet och bestämdhet, som kom gubbens anlete att stråla af segerfröjd.

D'Helmont ansigte deremot fördystrades, ju längre han bevittnade denna mästern Eudes framgång. Under synbarligen mödosamt bekämpad sinnesrörelse lade han högra handen omkring fästet af sin dolk, som satt instucken i hans gördel; och Renaud, som gaf noga akt på honom, sekunderade denna rörelse, i det han fattade en tung hammare, som låg på kaminkanten.

— Hos hvem befinner du dig? — frågade mästern Eudes, som icke varnade någon af dessa hotande rörelser, utan helt ifrigt fortfor med sin examen.

— Hos den, som man kallar mästern Eudes, — svarade flickan. — Men det är icke hans rätta namn.

Gubben studsade och en hastig blekhet öfverfor hans nyss så rödblossande ansigte.

— Du bedrar dig, — sade han kort.

— Nej, — var det ganska bestämda svaret; — jag läser i din själ.

— Nå väl, då; hvad är det för ett hus, i hvilket du för närvarande befinner dig?

Det arma barnet tycktes besinna sig ett ögonblick; men sedan gaf hon en ganska speciell be-

skrifning på den hemlighetsfulla byggnadens så väl fordna som närvarande bestämmelse och ett allt mera stolt leende förklarade härvid den gamle lärdes anletsdrag.

— Hvem är den här? — frågade han ytterligare pekande på Renaud.

Den sköna unga flickan svarade icke genast; en darrning genomför hela hennes kropp och öfver hennes kinder spred sig en liflig rodnad.

— Den, som du kallar Renaud, — sade hon, — äfven han bär ett annat namn.

— Tyst! — befalte mästern Eudes i barsk ton.

— O! — ropade plötsligt den unga flickan med uttryck af den innerligaste afsky. — O! ... Hu! ... jag är rädd ... Blod! ... Jag ser blod! ... Jag ser ...

— Tig! ... jag befäller det! — föll gubben henne med dundrande röst i talet, och blef dervid blek som ett lik.

Knappt var detta ord uttaladt, förrän den arma varelsen utstötte ett gällt skri och vred sig i de gräsligaste konvulsioner.

— Du mördar mig! ... nåd! — stammade hon i bedjande ton, medan mästern Eudes och Renaud på en och samma gång störtade intill henne.

— Sansa dig! ... Jag vill det, — befalte den förre; men den gången tycktes hans röst endast öka upproret inom hennes förstörda nervsystem.

— Hvad felas henne? ... Hvad har ni gjort? — ropade Renaud i vredesmod, i det han försökte att motarbeta de stötar, som hotade att tillintetgöra den späda varelsen, som han nu höll i sina armar.

— Hjälp! — ropade flickan, våldsamt slitande sig lös. — Hjälp! ... ni döden mig, båda två. O, hvem förlössar mig från ert inflytande? Den ene vill, den andre icke. — De sönderslita mig! ... Jag dör!

Och liksom sönderbruten sjönk hon åter ned på stolen.

Ett skri af raseri, som mästern Eudes utstötte, kom Renaud att släppa den marterade kroppen ur sina armar och springa tillbaka.

Några få steg bakom dem båda stod d'Helmont med utsträckta armar, anletsdragen onaturligt spända och blicken stadigt fäst på den unga flickan.

— Hon bör och skall tala, ty jag vill det, — sade han i en majestätisk ton.

— Nämn denne mans rätta namn! — befalde han, i det han lade sin hand på det arma offrets dödsbleka panna.

— Vill du tiga? — skrek gubben med af raseri förvridna anletsdrag.

— Hans namn, hör du! — upprepade d'Helmont, i det han med sin jernnäfve omfattade gubbens arm.

— La Chenaye! — hviskade det arma barnet, med ansträngande af sina sista krafter, men dock ganska tydligt, och sjönk sedan tillsammans, skenbarligen utan lif.

En ögonblicklig, andlös tystnad följde på denna upptäckt. Gubben syntes paralyserad genom raseriets öfvermått, medan Renaud, tvekande om, hvad han egentligen borde göra, tycktes tänka efter, hvaremot d'Helmont med ett öfverlägset leende af förakt blickade på de demaskerade fienderna.

— La Chenaye, således, — afbröt han den hemska tystnaden. — En namnkunnig man, i sanning! — Så är jag då äntligen i besittning af din hemlighet.

Mästern Eudes syntes emellertid hafva återvunnit sin sjelfbeherrskning. Med befallande blick vinkande åt Renaud, som stod i begrepp att rusa på d'Helmont, trädde han med ett uttryck af kall stolthet närmare denne.

— Hvad skall denna scen betyda, d'Helmont? — frågade han med en röst, hvars hörbara darrning motsade det antagna lugnet.

— Den skall betyda, mästern Eudes — var det lugna svaret — att edra och mina gemensamma hemliga sträfvanden med denna natt hafva ett slut. Ha! ni båda ämnade beherrska mig, från-röfva mig min vetenskaps hemlighet, frukten af mitt arbete och sedan utstötta mig som ett onyttigt vordet redskap, — Ni bedragen er, kamrater. Den eld, hvarmed ni leken, förtär er nu. — Denna flicka, som du tänkte draga fördel utaf i och för detta ändamål, har sönderrifvit slöjan, i hvilken du insvepte dig, kapten La Chenaye.

— Den flickan skall icke längre tala ... Sök ej att skrämma mig, d'Helmont. — Hade du förstått att afrycka henne hemligheten, så hade du icke gifvit henne till pris åt mig.

— Ja så, anser du mig för så enfaldig, att jag utan ändamål skulle åt dig gifva mina upptäckter till spillo? — svarade d'Helmont med förakt. — Så vet då, att vetenskapen fordrar, att det föremål, om hvilket det skall lemna oss upplysning, skall sättas i direkt förbindelse med clairvoyanten. Endast derföre har jag fört henne hit. Tala icke med mig om dina elementar-andar och dina löjliga besvärjelseformler, jemte allt annat otyg, som har gemenskap med din så kallade öfvernaturliga makt. — Inför din son må du vara stor — inför mig är du liten och obetydlig.

Mästern Eudes, som intet enda ögonblick hade sänkt sitt hufvud, rätade nu upp sig till hela sin längd och blickade med retad stolthet på den talande.

— Du tviflar! — fortfor d'Helmont. — Skall jag då nu först säga dig, hvad du ämnade att denna natt göra med mig? — Skall jag säga, hur du var sinnad att göra dig af med din medtäflare, efter att först hafva aflockat honom hans hemlighet? — Svara mig, min trogne vän och embetsbroder. Var icke din son beredd att skicka mig öfver till andra världen? ... Denne din son, som, så fort han öfverskrider tröskeln till ditt hus, antager namn och titel af grefve de Bernac? Bort med masken, Renaud! — Inför mig skyddar den dig icke längre. Blott det måste ni båda ännu förklara för mig, hur det kan komma sig, att

La Chenayes son bär det namnet, och genom hvilken serie af skändliga handlingar banditens son lyckades rycka åt sig en ädel slägts enda arfvinnens namn och egodelar.

I ursinnig brådska ryckte den unge mannen den svarta sammetsmasken från ansigtet och kastade den långt bort.

— Ja! ... ja! ... jag är just densamme, d'Helmont! — gnisslade han. — Tror du väl, att jag skulle kunna förnedra mig till en lögn inför dig? — En gång måste det dock komma i dagen. Dig fruktar jag icke; ty om så vore, hade din död redan satt mig i säkerhet för dig.

— Och ändå ljuger du — ljuger ännu i närvarande ögonblick — svarade d'Helmont. — Min död har länge varit din önskan; men din far har varit den, som återhöll din arm, så länge jag befanns nyttig för hans planer. — Är jag riktigt underrättad, Renaud? Har Alda riktigt gissat dina tankar?

— Jag behöfver icke frukta dig, — genmälde den unge mannen höjande på axlarna. — Medelst hvilka bevis ännar du kullstörta parlamentets domslut? — Du är en narr, d'Helmont, om du tror, att dina magnetiska upptäckter skulle kunna gälla såsom bevis emot mig.

— Du glömmet, Renaud, — var d'Helmonts kalla genmäle, — att Alda kan läsa i din fars själ och att jag, i besittning af La Chenayes hemlighet, ej kan hafva brist på medel att rycka masken af din brottslighet, liksom du själf har ryckt den af ditt ansigte.

— Du skall ingenting få veta — röt mästern Eudes, som med ett tigersprång framrusade från sidan. — Denna kvinna dör genom min hand.

Men med ett kraftigt tag höll d'Helmont hans arm tillbaka, jemte handen, som redan var beväpnad med en spetsig dolk, hvilken gubben hade ryckt ur sitt bälte.

D'Helmont fortfor i hänfull ton:

— Vare blott icke din hand för svag för det brott, som din svarta själ har uttänkt. Men mellan dig och denna flicka sträcka sig tyvenne starka armar: min och din egen sons. — Ser du der?

Han tvang gubben att vända sig om och visade honom Renaud, som i hotande ställning stod framför den unga medvetlösa flickan.

— Renaud älskar detta barn — fortfor d'Helmont; — och jag visste, att denna hans kärlek skulle vara henne det bästa skydd mot ditt raseri. — Du må väl begripa, det jag ej var dåraktig nog att lemna henne och mig värnlösa i ditt våld. Renauds kärlek skyddar icke allenast henne, utan äfven mig mot din råa grymhet.

— Dig? ... Huru så? — frågade den unge mannen med en blick, som sprutade det rysligaste hat.

— Emedan jag har i min hand dens lif, som du älskar. — Se hit!

D'Helmont öppnade sin venstra hand, den han alltifrån sitt första inträde i rummet hade hållit igen slutet, och visade en liten, med ett färglöst fludium fylld glaskula.

— Den aldraminsta tryckning, — fortfor han — är nog för att bräcka denna kula. Giftet, som den innehåller, är så fint och verkan så häftig, att man ögonblickligen dör, efter att blott hafva inandats någon liten del af dess ånga. — Fråga din far. Vi hafva destilleradt det tillsammans, han och jag. Ett steg närmare mig och jag kastar denna kula mot flickans bröst. Innan du hunnit genomborra mitt bröst skall det vara förbi med henne. — Alda skall icke lefvande falla i edra händer. Hon skall icke lefva, sedan jag ej längre står beskyddande vid hennes sida.

Renaud vek förskräckt undan och den gamle bet sig i läppen af ursinnigt raseri.

— Ni sen nu, att ni båda ären i mitt våld — fortfor d'Helmont med spefull min. — Veder-gällningens timma har slagit för dig, La Chenaye. O, huru kunde ni till den grad dåra er själfva, ni båda? — Redan för tre månader sedan trodde Renaud sig kunna bedraga min vaksamhet, utan aning om, att jag lät hans passion tillväxa, för att deraf suida mig ett vapen mot honom själf. — La Chenaye! ... O, detta förhatliga namn upp-dagar alltsammans! — Det förflytnas och det närvarandes alla brott ligga afslöjade inför mina ögon. — Du har med omsorg uppfostrat din son, för att öfverlemna honom i satans händer, och du skaffade honom en samhällsställning, som tillät honom att från höjden strafflöst rusa ned på sitt byte, alldeles som en gam rusar från sitt klippnäste. — Ha! ... du bleknar, La Chenaye! — Du undrar, Renaud, huruledes jag har kunnat upptäcka er förfärliga hemlighet. — Så vet då, att jag under ett helt års tid, då ni trodden mig vara långt borta, har vistats i Paris, der jag tog alla vetenskapens medel till hjälp, för att kunna sönderrifva slöjan, som omhöljde er. — Och nu, La Chenaye, förnim, hvad Guds hand har gjort till din tuktan. — Bernacs verkliga son lefver ännu — han har tack vare mina bemödanden, blifvit funnen ... är nu här i Paris och redo att från röfvaren rycka det herrliga rofvet ... redo att återtaga alltsammans. — Förstår du mig, La Chenaye.

Gubben satt der under paroxysmen af den högsta vrede, som icke fann några ord, och endast hans ögon voro verksamma, ty de sköto hatets och raseriets blixtar.

Renaud vände och vred mellan sina konvulsiviskt krökta fingrar en smal kopparpinne, som han medvetslöst hade tagit ifrån bordet med kristallskifvan. Hans kärlek till Alda måste sannerligen hafva varit stark; ty, oaktadt den mordlystnad, som brann i hans ögon, rörde han icke handen till sin fiendes förstörande.

— Och nu, — fortfor d'Helmont, — nu skall flickan åter tala och för mig upptäcka, hvad jag måste veta.

— Renaud, — ropade gubben med halfqväfd röst — den der flickan måste dö. — Hon och den der mannen måste ögonblickligen dödas.

— Jag mördar henne icke — förklarade den unge mannen.

— Din son lyder dig icke — sade d'Helmont. — Du har icke uppfostrat honom till kärlek och vördnad för dig och nu skördar du, hvad du har sätt; ty du har ingifvit honom förakt för allt, hvad som är menniskan heligt. Renaud kommer nu endast att lyssna till, hvad hans fördel, hans passion bjuder honom. — Är det icke så, Renaud?

— Du säger det, d'Helmont, — svarade den unge mannen. — Jag älskar denna flicka: därför skall hon lefva och tillhöra mig.

— Tillhöra dig? — upprepade d'Helmont. — Denna engel i renhet skulle tillhöra dig, den så djupt förderfvade! — Vet, Renaud, att så länge jag lefver, skall du icke ens vidröra henne och med mig nedstiger Alda i grafven, heldre än jag lemnar henne i ditt våld.

— Och ändå skall hon tillhöra mig, d'Helmont. Äfven för mig skall segrens dag komma.

Utan att svara vände d'Helmont sig till den annu vanmäktiga flickan och lade sin hand på hennes panna.

— Alda! — ropade han med stadig och befallande röst — lyd mig och tala!

Den späda gestalten reste sig långsamt.

— Jag är beredd, — sade hon; — hvad fordrar du?

— Medel att beskydda den, jag håller af, och att segra öfver den der mannen.

D'Helmont pekade härvid på mästern Eudes, som hade, vare sig af förskräckelse eller svaghet, ryggat tillbaka ända till bokhyllan, mot hvilken han tycktes vilja stödja sig.

Den unga flickan började darra.

— Medlen! — upprepade d'Helmont, — känner du dessa medel?

— Ja, — stammade det arma barnet.

— Kan du säga dem?

— Ja.

— Nåväl, tala! jag hör dig ...

D'Helmont lade sina händer på den unga flickans panna.

Mäster Eudes rusade nu fram.

— Renaud! — utbröt mästern Eudes stämma, som ej hade någonting menskligt. — Renaud, jag besvär dig att höra mig. Döda den der mannen! ... jag befaller det.

Renaud gjorde en rörelse framåt; men i nästa ögonblick stannade han åter och förblef orörlig.

— Vet du icke, att kärleken talar högre än hvarje annan känsla? — sade d'Helmont med ett föraktfullt leende.

— Välan då! ... så döda dem båda! — skrek mästern Eudes, utom sig af raseri. — Ty du måste dö, d'Helmont, jag har svurit det.

Och sträckande sin arm uppåt, så långt han kunde, slog han med all sin styrka på en bronzknapp, som satt i väggen, och som, lik mången af sina likar, tycktes vara ditsatt endast för prydnads skull.

Ett högljudt, långt uthållande, förfärligt bulder följde på denna rörelse.

I nästa ögonblick vek en del af tapeten un-

dan, medan dörren till rummet i och med detsamma häftigt upprycktes. Från ena sidan visade sig Mercurius med en tung jernstör i handen, från den andra Humbert, åtföljd af lejonet och panthern, hvilka läto höra sina dofva, hemska läten.

— Denne man känner våra hemligheter; han måste dö! — sade mästern Eudes, pekande på d'Helmont.

Mercurius rusade på denne; Humbert lössläppte sina rysliga ledsagare.

D'Helmont hade närmat sig den unga flickan, som ännu låg försänk i magnetisk sömn. Om han lät den ödesdigra glaskulan falla ur handen, så var det förbi med det arma barnets lif.

Denna anblick ryckte Renaud ur hans förstening. Snabb, som blixten, fattade han en bronzstaf, som tjenade till elektriska experimenter, och slog dermed på d'Helmonts hand så häftigt, att glaskulan halkade ur fingrarna på honom och, beskrifvande en vid båge i luften, nedföll på pantherns nos. Verkan häraf var lika plötslig som ryslig att skåda; ty djuret vältade sig genast på golvet i full dödskamp.

Renaud hade bemäktigat sig Alda; d'Helmont hade dragit sin dolk. Mercurius lyfte sin jernstör och lejonet rustade sig, med upprest mahn och öppet gap till språng.

Men de båda sistnämnda gjorde sina anfall i den tomma rymden; ty d'Helmont hade lyckats komma till den del af väggen, som var mellan fönstret och kaminen, och var försvunnen genom den, innan gubben och hans trenne söner ens förmodade besinna sig.

— La Chenaye! — ropades det nu utifrån. La Chenaye! ... Jag känner Augustinerklostrets hemligheter bättre än du och din son.

— Men din makt är dig beröfvad och jag är i besittning af henne, som jag älskar! — ropade Renaud triumferande.

— Hit med tänger! ... Ryck ut stenarne — skrek mästern Eudes.

Sönerna lydde; men snart blefvo de trötta vid arbetet, öfvertygade, som de voro, att om de ej kunde få rätt på den hemliga fjedern, hvaraf den flyende hade begagnat sig, skulle det erfordras flera timmar till genombrytande af den tjocka muren.

— Har han upptäckt vår hemlighet? — frågade Mercurius, kastande det tunga vapnet ifrån sig.

— Nej — svarade mästern Eudes; — endast tredjedelen deraf; ty han vet icke, att Renaud har två bröder.

XXXII.

På maskeradbalen.

Just vid densamma timman, då mästern Eudes reste sig upp från sitt skrifbord och begaf sig till sina söner, började den högre aristokratien att

strömma till den spanska ambassadörens hotell i och för bevisandet af den meranämnda maskerad-balen. Den oräkneliga betjeningen af alla grader, som efter den tidens sed vid dylika tillfällen åtföljde sitt herrskap, trängdes, i förening med den gapande folkmassan, under buller och støj, utanför huset och i de stora förstugorna eller hallarne. Dessa tjenstehjon voro i likhet med deras herrar, tillreds att vid hvarje den ringaste anledning bryta ordningen och börja en blodig strid.

Isynnerhet märktes detta på en groflemmad, undersätsig karl, hvilken, oakadt sin borgerliga drägt och sin långa civilvärja, hade utseende, hållning och skick af en för detta soldat. Låtsande sig alls inte höra de spefulla yttrandena rundt omkring, hade han trängt sig in i den nedre pelarsalen, just på en punkt, der han noga kunde taga de anländande gästerna i ögonsigte, innan de hunno till den breda blomsterprydda trappan; och när någon gjorde min af ett angrepp emot honom var ett hastigt omvändande af hans bastanta kropp och en stolt blick ur hans mörka ögon, jemte ett visst betydelsefullt handgrepp åt den långa pampen, nog för att skaffa honom respekt af den näsvisa hopen.

Just nu hade hertigen af Guise och herr de Bassompierre stigit af sina hästar och väntade, innan de beträdde hotellportens tröskel, på anländandet af en rikt smyckad porte-chaise, som hade färdats i bredd med dem, för att låta den deruti sittande damen först stiga ur och inträda.

— Ha!... vår sköna baronessa! — ropade herr de Bassompierre, i det han med en fulländad kavaljers åtbörd bjöd armen åt den anländande damen.

Hon bar de italienska zigenserkornas kostym, väl egnad att upphöja hennes naturliga behag och att låta förmoda ett lika så skönt ansigte under masken.

Lätt, som en fjeder, hoppande ur porte-chaisen, emottog hon med några artiga ord den henne erbjudna armen och gick, förd af densamma, helt tätt förbi karlen med den långa värjan, hvilken i samma ögonblick gjorde en ofrivillig rörelse och bleknande tog ett steg framåt.

— Jeanne!

Detta utrop undföll hans bäfvande läppar.

Damen spratt till och stod under några ögonblick liksom förstenad, medan hennes ögon sköto blixtar under masken. Dock, hastigt sansande sig, fattade hon åter sin ledsagares arm och skyndade lättfotad uppför trappan.

— Jeanne! — ropade mannen ännu en gång och försökte tränga sig efter det granna paret; men hertigens af Guise tjenstefolk bildade en ogenomtränglig mur framför honom.

— Dårskap! — mumlade han då, i det han drog sig tillbaka. — Jeanne i denna omgivning!... Jag är ju en narr... Det kan omöjligt vara hon.

Ett nytt anfall af den öfver hans framträngande förtörnade hopen ryckte honom ur hans funderingar; men innan han såg sig nödsakad till ett

allvarsamt försvar, skingrades den larmande hopen något och drog sig undan vid ropet:

— Plats för herr prefekten i Paris!

Den tunga vagnen rullade fram till portalen. Herr d'Aumont, hvars höga värdighet icke tillstodde någon förklädning, steg ur, klädd i sin embetsdrägt, och räckte sin hand åt fru och dotter.

Diana bar en nymfs mythologiska drägt, hvilken, ehuru tillstyrd efter den tidens fantastiska smak, klädde henne ända till förtjusning. — Men hennes fina gestalt bäfvade och darrade så synbart, att modren, helt bekymrad, frågade, hur hon mädde.

Herr d'Aumont hade i förbigående med en frågande blick nickat åt mannen med den långa värjan, hvarpå denne svarade honom med en knappt märkbar axelryckning.

Med en kväfd suck vinkade polis-överdomaren åt sergeanten för sin eskort, gaf honom, helt tyst, några befallningar och gick sedan med sina damer uppför trappan, under det hans vagn, omringad af gensdärmer, långsamt aflägsnade sig.

Men Richard, sergeanten, skilde sig från sin trupp och framträdde till vår bekante.

— Intet nytt, Giraud? — hviskade han honom i örat. — Ingenting om La Chenaye?

— Alls intet — svarade Giraud, skakande på hufvudet.

— Och Grefve de Bernac?

— Är ännu icke anländ.

— Icke? — Jag fruktar, att han förekommit oss.

— Är förklädningen i ordning? — frågade Giraud. — Och hvar finner jag den?

— Ser du dörren der, till höger? Godt! när ögonblicket är inne, går du in, säger till den person, som du träffar der: herr prefekten har skiekat mig, och då får du allt, hvad du behöver.

— Bra! mycket bra! Således, när herr de Bernac väl en gång är här, så skall jag icke vika från hans sida.

— Ah nej... min Gud! sade Richard och vände sig bort. — Vaka du öfver honom, så mycket du vill — mumlade han för sig sjelf; — du skall, i din ordning, bli bevakad af mig.

I detta ögonblick anlände trenne unga, sköna, präktigt klädda kavaljerer, på modigt stampande hästar. Det var chevalier de la Guiche, markis d'Herbaut och deras nye vän, baron de Grandair.

De båda förstnämnda voro i politisk nationaldrägt; men den kostym, som den unge baronen hade valt, var svår att igenkänna; ty han var, från hufvudet till fötterna, insvept i en blå kappa, som han i pittoreska veck hade kastat öfver skulderna, lik en romersk toga.

Alla tre buro sina sammetsmasker i händerna.

Vid urstigandet fastnade Marcus med en snibb af sin mantel så fast vid sadelbågen, att han nödgades slita sönder det vackra plagget, för att komma lös. Giraud hade märkt det och skyndade till, för att hjälpa den unge ädlingen. Tacksamt blickade då Marcus i den reslige bägskyttens af

lampskenet belysta, ärliga ansigte och stannade midt emot honom, gripen af ett dunkelt minne.

— Ni var i morse vid Pré-aux-Cleres? frågade han.

— Det är sant, ers nåd — svarade Giraud; — och jag får säga, att jag såg det vackra arbete, som er värja utförde.

— Det förefaller mig — sade Grandair — som om jag icke skulle hafva sett er i dag för första gången, som om ni redan förut skulle hafva gjort mig en tjänst.

— Ers nåd torde irra sig — svarade Giraud. — Emellertid kan jag ju icke försäkra, det jag möjligen torde misstaga mig om er i den der maskeradkostymen.

— Jag är baron de Grandair — fortfor den unge mannen. — Således känner ni verkligen icke igen mig?

— Jag har icke den äran, nådige herre — svarade Giraud, i det han vördnadsfullt bockade sig med fullkomligt likgiltig min.

— Förunderligt! Jag skulle hafva velat svärja på... Hur heter ni, min vän?

— Giraud, till er tjänst.

— Giraud — upprepade baronen med liflig rörelse.

— Hvar tusan dj... tar ni vägen, då? — ropade La Guiche, som tillika med den andra kamraten redan hade hunnit upp till öfversta trappsteget.

— Jag kommer, mina herrar — svarade den unge mannen, utan att dock aflägsna sig från föremålet för sin uppmärksamhet. — Giraud! — sade han ännu en gång, under det hans lifliga anletsdrag troget afspeglade det myckna arbete hans minne förhade.

Plötsligt fattade han hårdt den förvånade soldatens arm.

— Har ni icke tillbragt er ungdom i Picardie, i ett slott nära Amiens? frågade han med darrande röst.

— Jo — svarade Giraud, betraktande honom alltmera förvånad vid denna sällsamma fråga.

— Ni var i tjänst hos... hos en förnäm herre?

— Hvarför frågar ni det? — utbrast Giraud nästan sträft.

Baronen blickade ett par ögonblick tiggande på honom, derefter fortfor han:

— Om ni önskar att få veta det, min vän, så gå i morgon bittida till rue Hoqueton, fru Perrines hus, och fråga efter baron de Grandair. Jag tror, att vi båda hafva åtskilligt att tala med hvarandra.

— Det kunde väl hända, ers nåd — svarade Giraud med en djupt forskande, allvarlig blick.

— Farväl, vi återse således hvarandra.

Härmed skildes baronen ifrån honom och skyndade efter sina vänner.

Giraud följde honom med ögonen. Sedan vände han sig till Richard, som med ögonen uppspärade af förvåning också hade åskådat det ofvanförda samtalet, men som för bullrets skull

ingenting hade förstätt, och som var alltför klok att förråda någon nyfikenhet, hvaremot hans aktningssjudande närvaro hade tjänat till att skydda Giraud för den stojande hopens närgångenhet.

Sedan några ögonblick hade en tredje individ ställt sig i närheten af dem båda, utan att dock vara känd af någondera.

Det var en man af medelmåttig storlek och af ett enfaldigt, dumgodmodigt utseende, klädd i den sköna damens livré, hvilken af herr de Bassompierre hade blifvit förd uppför trapporna. Livréet var i rosenrött och hvitt.

Giraud, som genast igenkände färgerna, trängde sig närmare den öfver sin grannlåt sig bröstande karlen, berömmande först de vackra färgerna i hans livré och sedan frågande efter den sköna damens bostad.

Utän någon synnerlig möda erfor Giraud af den till utseendet så dumme betjenten, att den sköna damen, som i så hög grad hade väckt hans uppmärksamhet, var baronessan de Saint-Marie, boende i hotell Nevers, heit nära Augustinerklostret.

— Men hör på — hviskade Richard i Girauds öra — hvad angår er den der sköna damen och hennes bostad?

— Det är min sak — svarade Giraud torrt.

— Ack hvilken skön kavaljer! — ropade härvid den i hvitt och rosenrött klädde, pekande på en herre, som just nu red in på hotellets gård.

Giraud och sergeanten vände sig hastigt om och blickade på den nykomne, hvars praktfulla dragt bland mängden väckte ett allmänt sorl af beundran.

Det var greve de Bernac, i en smakfull fantasikostym af guld- och silfvertyg, hvars sömmar öfverallt voro fullsatta med perlor och juveler. En sleif af diamanter och perlor prydde den venstra axeln; knappen på värtjästet bestod af ett enda korallstycke, och scharlakansröda plymer svajade på den hvita kastorhatten.

Äfven sammetsmasken, som greven vid det han steg af hästen tog ur handen på en af de sex pagerna, som åtföljde honom med brinnande facklor, var af röd färg, icke svart, såsom bruket då i allmänhet föreskref.

I samma ögonblick, som den unge adelsmannen bemärktes af den i rosenrött och hvitt klädde livrébetjenten, hade Giraud, efter en hastig blick på den ankommande, skyndsamt dragit sig tillbaka bland hopen, medan den gamle sergeanten häftigt gned sig i högra ögat.

Forts.